

HORSE LOVERS

Het
meisje en
het veulen

SUSANNA BAILEY

Vertaald door Fiona van der Lingen

kluitman

HORSE LOVERS

*Een pony voor altijd
De pony die kon dansen
Het meisje en het veulen*

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283 / W112501

Bisac JUV002130

© MMXXV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Susanna Bailey

Originally published in English by Egmont, now Farshore, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd. Oorspronkelijke titel: *Snow Foal*

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Nederlandse vertaling: Fiona van der Lingen

Belettering omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

*Voor mijn lieve mama, Jean, die echt
licht op water kon schilderen.*

The title 'PROLOOG' is centered on the page. It is surrounded by several stylized snowflakes of different sizes and small dots, scattered across the upper half of the page, creating a winter-themed decorative border.

PROLOOG

Alles om hem heen was veranderd. De wereld was wit en stil geworden. Behalve de wind, die de sneeuwvlokken als zachte veertjes in het rond liet wervelen. Hij zag de lucht niet meer. Zijn moeder zag hij ook niet meer.

Het veulen snuffelde over de grond. Die was ook veranderd. De sneeuw bleef aan zijn snuit hangen. Het prikte.

Hij snoof de lucht op en zocht naar de warme, melkachtige geur van zijn moeder. Hij riep haar. Luisterde. Riep nogmaals. Hij dacht dat hij de stem van zijn moeder tussen de bomen hoorde.

Maar zijn moeder was weg.

Het veulen had honger en verliet zijn schuilplaats onder de oude eikenbomen. Hij zwierf over de heidevelden en duwde zijn neus tegen de nu witte grond. Hij zocht naar

groene grassprietjes of de gele plant met de stekels, die hij had leren eten naast de melk van zijn moeder.

Hij liep langzaam, klaar om te vluchten. Hij lette goed op of hij het zwarte monster met zijn starende ogen en harde geronk hoorde.

Of de mensen, die zijn moeder de donkere bek van het weerzinwekkende monster in hadden gedwongen.

Toen het donker werd en de maan haar zilverkleurige licht over de heide liet schijnen, liep het veulen instinctief naar de haag voor bescherming. Hij duwde zijn zachte neus onder de bevroren takken en draaide zijn tong om de bittere, broze blaadjes eronder. Hij schudde de sneeuw uit zijn snorharen en leunde naar voren, op zoek naar meer eten.

Ineens gleed hij weg. Zijn smalle beentjes maaiden door de lucht in een kluwen van scherpe takjes. De sneeuw gleed met hem mee en schoof hem de greppel achter de haag in.

Toen hij zijn ogen weer opendeed, kon het veulen de maan niet meer vinden.

A decorative header featuring the word 'EEN' in a simple, hand-drawn font. It is surrounded by several stylized snowflakes of different sizes and small dots, scattered across the top of the page.

EEN

Addie zag niet veel meer, nu ze de stad met haar zwakke straatlantaarns en neonverlichting hadden verlaten. Hier en daar ving ze een glimp op van uitgestrekte velden en schimmige bossen, van doornstruiken en bomen die bedekt waren met een witte laag. In het schijnsel van de koplampen van de auto leken het wel heen en weer wiegende spoken.

‘We zijn er bijna,’ zei Penny. Ze keek over haar schouder naar Addie. ‘We kunnen de boerderij al haast zien liggen.’ Ze tuurde weer door de voorruit en zette haar bril met ronde glazen recht. ‘Door het weer hebben we er langer over gedaan. Je zal wel erg moe zijn.’

Addie haalde haar schouders op. Ze keek hoe de ruitenwissers heen en weer zwiepten en de natte sneeuw aan de kant veegden. Penny reed verder. De auto voerde haar steeds verder weg van haar huis van bruine baksteen.

Verder weg van mam.

Ze hadden het niet goedgevonden dat Addie met mam meeking in de ambulance. Ze hadden thee met te veel suiker voor haar gemaakt en hadden haar in de verkeerde stoel in de woonkamer laten zitten. Addie haatte hen. Ze haatte hun radio's die kraakten en piepten, haatte hun zilveren naamplaatjes die schitterden in het licht. Ze haatte hun blik die de kamer rondging en ze haatte de beslissingen die ze namen.

‘Penny, kunnen we mam bellen als we er zijn?’ vroeg Addie. ‘Haar zeggen dat ik morgenochtend weer terug ben?’

‘Het is al laat, Addie. Je moeder moet rusten, lieverd. Ik zal morgen eerst vragen hoe het met haar gaat. En dan kom ik naar jou toe en praten we. Beloofd.’ Penny ging langzamer rijden en sloeg links af. Addie zag de rode flits van haar lange gelakte nagels op het stuur.

‘Ik blijf hier morgen niet,’ zei Addie. ‘Mam zal zich zorgen maken.’

Penny zuchtte zachtjes. Het klonk verdrietig. Luisterde ze eigenlijk wel?

De auto hobbelde over een onverhard pad. Addies maag maakte een duikeling. Ze beet op de huid bij haar duimnagel. Waar waren ze?

Een wit licht sneed door de duisternis en scheen op een houten bord op een hoge paal: OAKTREE FARM. Penny leunde naar voren en ging langzamer rijden. ‘Kijk aan,’ zei ze. ‘Ze hebben het hek voor ons opengelaten. We zijn er.’

TWEE

De boerderij was enorm: Addie had nog nooit zo'n groot huis gezien. Door de brede ramen scheen geel licht op de met sneeuw bedekte binnenplaats en uit de smalle schoorstenen kringelde rook omhoog de nacht in.

Addie en Penny liepen naar het huis. De deur ging open en een klein vrouwtje in stevige regenlaarzen liep snel naar buiten om hen te begroeten. Ze had een jack om haar schouders geslagen en Addie kon zien dat ze er een pyjama onder aanhad.

'Jullie zijn er,' zei ze. 'Ik maakte me zorgen. Het weer is alleen maar slechter geworden sinds vanochtend.'

'Hoi Ruth,' zei Penny. 'Het spijt me dat het zo laat is geworden. Die wegen...'

'Niet erg. Jullie zijn er nu en dat is het belangrijkste.' Ruth glimlachte naar Addie. 'Kom maar snel binnen allebei.' Ze

nam hen mee door een lange, felverlichte gang vol met jassen, laarzen en tassen. ‘Kom, dan gaan we naar de keuken. En geef jullie jassen maar aan mij,’ zei ze. ‘Ik zal ze voor het vuur hangen zodat ze kunnen drogen.’

Het vuur in de keuken was echt en brandde in een enorme open haard van baksteen. ‘Laten we het nog wat opstoken. Vind je ook niet, Addie?’ zei Ruth en ze glimlachte weer. Ze wees op een houten schommelstoel bij de haard. ‘Ga daar maar zitten als je klaar bent, lieverd. Warm je maar lekker op. Maar als ik jou was, zou ik eerst die schoenen uittrekken. Zo te zien zijn ze doorweekt.’ Ze boog voorover en pookte het vuur op met een soort stok. Kleine rode vlammetjes likten langs de houtblokken in de open haard.

Addie keek er even naar. Ze kon de rook ruiken. Hij kriebelde in haar keel.

Ze bleef staan waar ze stond en sloeg haar armen over elkaar.

‘Wanneer je er klaar voor bent, natuurlijk,’ zei Ruth. ‘Neem je tijd.’ Ze liep naar de andere kant van de tafel en haalde de folie van een groot bord. ‘Ik heb wat boterhammen voor jullie klaargemaakt.’ Ze draaide zich weer om naar Addie en glimlachte opnieuw. ‘En er is ook warme chocolademelk. Wil je wat, Addie? En jij, Penny?’

‘Lekker,’ zei Penny. Ze zette haar koffertje op tafel.

Addie staarde ernaar. Dat koffertje kende ze maar al te goed, dat zat vol geheimen en leugens. Ze keek de andere kant op.

Ze had het ijskoud, zelfs in de warme keuken van Ruth. Haar tenen voelden alsof er iets in aan het bijten was. En ze had dorst. ‘Ja,’ zei ze tegen Ruth. ‘Warme chocolademelk, alstublieft.’

Ruths glimlach werd breder. ‘Goed,’ zei ze. ‘Een momentje.’ Ze verplaatste een glanzend koperen pannetje van het aanrecht naar het fornuis en begon erin te roeren.

Addie staarde naar haar voeten. Sneeuw gleed van haar schoenen op de tegelvloer, en veranderde daar meteen in een plasje water. Ze keek snel op. Zou Ruth het gezien hebben?

Niet dus. Zij en Penny stonden bij het fornuis en waren diep in gesprek.

Addie trok aan haar natte veters en deed haar schoenen uit. Ze hield ze even omhoog. Waar moest ze ze neerzetten? Niemand had iets gezegd. Ze zette ze uit het zicht, onder haar stoel, en trok de vochtige kraag van haar jas dicht om haar hals. Ze keek om zich heen.

Het was het soort keuken dat je in films ziet, of in tijdschriften in de wachtkamer van de dokter. Grote vloertegels, grote houten meubels, grote donkere balken over het plafond. Er stond een gigantische koelkast, die volhing met stickers, post-its en foto's van kinderen. Addie vroeg zich af wie die kinderen waren en of ze allemaal daar woonden, bij Ruth en Sam.

Wat Penny en Ruth ook van plan waren, Addies foto zou nooit op die koelkast komen.

Ze probeerde te horen wat Penny tegen Ruth zei. Penny's gezicht stond serieus, wat niet veel goeds kon betekenen. Ruth knikte. Ze wierp een blik op Addie, haar ogen stonden zacht en waterig. Net als die van de politieagente, vlak voordat ze Addie dwong mams hand los te laten.

'Bijna klaar, Addie,' zei ze. Ze glimlachte. Ze draaide zich weer om naar het fornuis en roerde in het pannetje alsof er niks aan de hand was. Alsof alles normaal was.

Ruth zag er niet uit als een pleegouder. Ze leek tenminste niet op Dawn. Dawn met haar roze haar en hoge hakken, haar eindeloze telefoongesprekken, haar schelle lach. Dawn, die het hele weekend dat Addie die zomer bij haar had moeten doorbrengen, nauwelijks iets tegen haar had gezegd. Dawn, die nooit glimlachte.

Ruths gezicht zag eruit alsof ze vaak lachte. Haar bruine haren waren als een soort nest boven op haar hoofd vastgezet. Het knotje wiebelde heen en weer terwijl ze zich door de keuken bewoog. Ze bewoog snel, en ze had haar laarzen nog aan. Dawn zou een toeval krijgen. In haar huis moest je je schoenen bij de deur uittrekken.

Ruth zal ook wel regels hebben, dacht Addie. Regels voor kinderen zoals zij, die hier niet thuishoorden. Ze zou ze Addie wel vertellen als Penny weg was. Dawn had dat ook gedaan.

Ruth boog zich over Addies schouder en zette een dienblad met de chocolademelk en een bord met dikke, bruine boterhammen op tafel. 'Ga je gang, lieverd,' zei ze. 'Zeg het maar als je meer wilt.'

‘Ik heb geen honger,’ zei Addie. Ze keek toe hoe Penny een boterham pakte, er een hap uit nam en kauwde. Er viel een stukje tomaat op haar borst, dat bleef liggen op haar kleurrijke kralen.

‘Hoe laat kom je terug, Penny? In de ochtend?’ vroeg Addie.

Penny keek naar Ruth, terwijl ze haar eten doorslikte. ‘Zo vroeg mogelijk, Addie,’ zei ze. ‘Zodra ik weet wat het plan is voor je moeder.’ Ze nam nog een hap van haar boterham en hield de rest vast. Op de rand van het brood zat een streepje roze lippenstift.

‘Morgen is ze weer oké,’ zei Addie. Ze keek naar Ruth. ‘Ze moest alleen meer slapen, dat is alles.’

‘Laten we jou ook maar eens naar bed brengen,’ zei Ruth. ‘Als je zeker weet dat je niets wilt eten. Ik hoopte dat je de jongens nog kon ontmoeten voordat je naar bed zou gaan, maar ze zijn nog steeds buiten om de omringende velden te controleren. Het weer verslechterde vanmorgen erg snel en we moesten de schapen dicht naar huis halen. Er zijn er nog een paar achtergebleven.’ Ze wees naar de boterhammen en lachte weer. ‘Als ze weer terug zijn, zijn die van jou zo op, Addie.’

Addie staaarde haar aan. De schapen konden haar niks schelen, en Ruths gezin ook niet. Ze wilde alleen maar dat het zo snel mogelijk ochtend zou zijn.

‘Kom, dan laat ik je je kamer zien,’ zei Ruth. Ze ging zitten en trok haar laarzen uit. ‘Je mag je chocolademelk wel

meenemen, hoor.' Ze glimlachte weer naar Addie. 'Er zit boven een speciaal iemand op je te wachten.'

'Ik wil gewoon gaan slapen,' zei Addie. Ze dronk haar warme drankje snel op, veegde met haar hand haar mond af en stond op.

'Goed idee,' zei Penny. 'Maak je niet te veel zorgen, lieverd. Je moeder is nu in goede handen.'

Addie beet op haar lip. Waarom zeiden volwassenen dat altijd, terwijl je wist dat het niet waar was? Ze draaide Penny haar rug toe en volgde Ruth door de deur.

'Slaap lekker, Addie,' riep Penny haar achterna. 'Ik zie je heel binnenkort.' Addie keek over haar schouder. Penny was wat papieren uit haar koffertje aan het pakken: papieren over Addie. Papieren die dingen besloten.

Papieren die haar weghielden van mam.

'Het is allemaal mijn schuld,' zei ze. 'Domme, domme ik. Schrijf dat maar op je stomme papieren.'

Addie gluurde tussen de ijskristallen op het raam door naar buiten. Het was nog maar net licht. Er was niemand buiten, behalve mevrouw Donovan, die met haar tassen haar oprit op schuifelde.

Misschien kwamen ze toch niet.

Zou Addie het erop wagen om naar buiten te gaan? Of was dat een stom idee?

Ze moest gaan. Ze had hartstikke honger. En mam zou ook iets willen eten als ze wakker werd.

Ze stond buiten op de stoep en trok de capuchon over haar hoofd. Het was koud en haar adem maakte wolkjes. Ze telde haar munten nog eens: met de vijftig cent die ze onder de koelkast had gevonden erbij had ze net genoeg. Ze keek de grijze straat af. Nu was er helemaal niemand meer. Alleen plasjes met een gebarsten laagje ijs en afval dat in de goot dreef... en het oranje licht van de winkel op de hoek.

Addie liep snel langs de bruine bakstenen huizen. Ze hadden hun beste tijd wel gehad met hun aftandse deuren en kapotte hekken. Ze bleef dicht bij de stoeprand en hield haar hoofd omlaag. De baby van nummer zes was weer eens aan het krijsen. Een hond begon te blaffen.

Addie duwde de deur van de winkel open. De bel rinkelde. Ze gluurde om het schap. Laat meneer Borovski er vandaag alsjeblieft zijn, dacht ze. Niet mevrouw Crabtree, die haar lange neus altijd in ieders zaken stak. Mevrouw Crabtree die dingen zag.

Helaas. Mevrouw Crabtree kwam achter de toonbank vandaan en sloeg haar knokige armen over elkaar. Ze hield Addie nauwlettend in de gaten en bleef in haar buurt rondhangen.

Addie legde een bruinbrood en een pak melk op de toonbank. 'Drie euro en dertig cent,' zei ze. 'Het brood is in de aanbieding.' Ze wees op de gele sticker en telde de munten uit in mevrouw Crabtrees hand.

De winkeleigenaresse schoof de munten met haar dunne vinger heen en weer en plukte er toen een donker plusje

tussenuit. 'Ik heb je moeder al een tijdje niet gezien,' zei ze. 'Voelt ze zich weer niet lekker?'

Addie greep haar boodschappen. 'Ze heeft het druk, dat is alles,' zei ze. 'Met schilderen.' Ze draaide zich om en voelde mevrouw Crabtrees ogen in haar rug branden terwijl ze de winkel haastig verliet.

The word 'DRIE' is centered in a simple, hand-drawn font. It is surrounded by several stylized snowflakes of different sizes and small dots, scattered across the upper half of the page.

DRIE

Sunni zag er inderdaad best speciaal uit. Haar haren leken van donker glas en ze had zwarte lijntjes rond haar ogen getrokken. En ze was echt klein. Maar Ruth had gezegd dat ze maar een jaar jonger was dan Addie.

‘Dat is jouw bed,’ zei Sunni. Ze wees naar een houten bed in de hoek. Addies paarse dekbed van thuis lag er al op, samen met haar lievelingspyjama. Ze leken niet op hun plek in deze kamer. Iemand had er ook een blauwe badjas bij gelegd. Die was niet van haar.

‘Ik weet dat alles nu nog vreemd voor je is, lieverd,’ zei Ruth. ‘En je zal wel heel moe zijn na vandaag. Maken jij en Sunni maar even kennis. Ik ga naar beneden voor de kruiden, en daarna kruipen jullie onder de wol. Oké?’

Het was niet oké. Niets was oké. Addie knikte.

‘Je kan je kleren op de onderste plank leggen,’ zei Sunni.

‘De bovenste plank is van mij. Maar kom niet aan mijn spullen zonder het me eerst te vragen, oké?’ Ze hield haar hoofd schuin en Addie zag een stukje van een gouden oorbel door haar haar schitteren.

‘Ik ga snel weer naar huis,’ zei Addie. ‘Ik heb geen plank nodig.’

‘Ruth en Sam nemen alleen pleegkinderen in huis die een lange tijd blijven,’ zei Sunni. ‘Zoals ik.’

‘Nou, ik blijf niet lang. Dat zou mam echt niet goedvinden.’

Sunni haalde haar schouders op. ‘Mijn moeder wil ook dat ik thuiskom, alleen heeft ze nooit geleerd hoe ze goed voor me moet zorgen. Dus blijf ik hier.’

‘Voor altijd?’ vroeg Addie.

‘Denk het.’

‘Vind je dat niet erg?’

Sunni keek door de verzameling felgekleurde snuisterijen op haar plank. ‘Beetje, maar ik vind het hier wel leuk. Ze hebben kippen en varkens, die mag ik allemaal voeren. Dat is cool. En er is een heel chagrijnige geit, die Gummi heet. Hij heet zo omdat hij dol is op gummibeertjes. Wat vind je daar nou van?’

Addie kende niemand die varkens, kippen of geiten had. En ze had ook nog nooit gehoord van een geit die gummibeertjes at. Ze dacht aan de vossen die ’s nachts de vuilnisbakken in haar straat leegroofden. Ze had gezien hoe een ervan een zak popcorn verslond en de andere vossen tegelijk

met toegeknepen ogen waarschuwde om niet te dichtbij te komen. Ze zei het niet. Ze dacht niet dat Sunni onder de indruk zou zijn.

Sunni hield een olifant met lovertjes omhoog. ‘Deze is van mijn moeder. Ze gaf hem aan me toen ik haar de laatste keer zag.’

‘Ik heb deze,’ zei Addie. Ze haalde een gedraaide roze met witte schelp uit haar zak en hield hem in haar handpalm. ‘Mams geluksschelp. Hij komt uit Whitby, waar ze is opgegroeid.’

Sunni pakte hem op en hield hem voor haar oog. ‘Er woonde ooit een beestje in,’ zei ze. ‘Dat zal nu wel dood zijn.’ Ze gooide de schelp terug naar Addie, alsof het een ding zonder betekenis was. ‘Wat is er eigenlijk met je moeder gebeurd?’

‘Er is niets met haar gebeurd. Ze voelt zich gewoon niet zo lekker, dat is alles.’

‘Wat bedoel je met “niet zo lekker”?’ Sunni pakte Addies pyjama en bekeek hem. ‘Gaat ze dood?’

‘Nee! Natuurlijk niet. En kom ook niet aan mijn spullen.’ Addie rukte haar pyjamajasje uit Sunni’s handen.

‘Ik hou niet van pyjama’s,’ zei Sunni. ‘Ik hou van nachtpajonnen. Deze is mijn lievelings.’ Ze draaide twee rondjes om hem te laten zien. Haar nachtpajon was blauw met groen, net als pauwenveren.

‘Mam en ik houden van pyjama’s,’ zei Addie. ‘We dragen geen nachtpajonnen.’